

Шаповал О. В.,

викладач кафедри східних мов та перекладу
Київського університету імені Бориса Грінченка

МІМЕТИЧНА ЛЕКСИКА ЯПОНСЬКОЇ МОВИ

Анотація. Статтю присвячено дослідженню міметичної лексики японської мови. Ця тема привертає увагу багатьох дослідників з різних причин. По-перше, за різними підрахунками, кількість ономаопоетичних лексем у японській мові сягає більше тисячі одиниць, що суттєво вирізняє цей шар лексики від інших мов. По-друге, ті категорії, які в інших мовах передаються за допомогою словосполучень або опису, у японській мові виражаються шляхом ономаопоетичних слів, за якими закріплені певні значення. По-третє, це багатий матеріал, який ілюструє різноманіття засобів японської мови загалом і дає змогу глибше пізнати японську культуру.

Традиційно в японській лінгвістичній школі виділяють три класи ономаопів: гіонго (аналог терміну «звуконаслідування» у вузькому розумінні), гісейго (часто перекладається як «звуконаслідування», але вужчий термін, ніж гіонго) і гітайго (аналог терміну «звукосимволізм», у різних джерелах також має назви «образонаслідувальні» і «звукобразальні» слова). Крім того, виділять такі класи, як гідзьо:го, канкакуго, кандзь:го, гійо:го.

Стаття присвячена міметичній лексиці, до якої зазвичай зараховують «гітайго». На відміну від інших двох традиційних класів, ця лексика не має звукового аналога, що створює проблеми при викладанні цих одиниць здобувачам вищої освіти й перекладі українською мовою (наприклад, коли людина «багатозначно усміхається», говорять «*にやにや*» («нія-нія»); коли літна чи втомлена людина «йде, похитуючись» – «*ふらふら歩く*» («фура-фура аруку»)). Проте це тема інших досліджень.

У статті надається визначення понять «ономаопея», «ономаопоетичні одиниці», «міметична лексика», «гітайго». Зосереджено увагу на відмінностях тлумачення терміна «ономаопея» в європейській і японській лінгвістиці; проаналізовано й узагальнено різні підходи японських мовознавців до класифікації ономаопоетичної лексики; указано основні особливості міметичної лексики «гітайго».

Ключові слова: ономаопоетика, звуконаслідування, звукосимволізм, міметична лексика, гітайго.

Постановка проблеми. Ономаопоетична лексика представлена майже в усіх мовах, як правило, це досить незначна група лексичних одиниць. Що ж до японської мови, то вона є винятком у цьому плані, оскільки налічує тисячі лексем. Відповідно, постає проблема їх класифікації, зокрема виокремлення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Міметичну лексику досліджували як зарубіжні (А. Судзукі, С. Куніко, І. Таморі, Є.Д. Поліванов, Є.М. Колпакчі, Н.І. Фельдман, О.Ф. Фролова, С.В. Чиронов, Н.Г. Румак, А.О. Подшиб'якіна), так і вітчизняні (О.І. Кобелянська, Ю.Л. Мосенкіс) науковці. Їхні дослідження присвячені питанням походження, використання в мовленні, класифікації ономаопоетичних одиниць. Особлива увага в працях японських мовознавців приділя-

ється опису структурних моделей ономаопоетичних одиниць (К. Ідзумі, Х. Кіндаїчі, І. Таморі).

Метою статті є визначення основних диференційних ознак і класифікаційних параметрів ономаопоетичної лексики японської мови, зокрема міметичних лексем «гітайго».

Виклад основного матеріалу. Ономаопея позначає особливий вид лексики, який передає образ об'єкта чи явища через звукові асоціації. Це поняття можна зустріти в багатьох мовах, але його використання буде досить обмеженим, на відміну від японської мови, де кількість ономаопоетичних одиниць налічує тисячі лексем і простежується майже в кожній сфері та стилі мови.

Центральними при вивченні ономаопеї є питання виникнення цих лексичних одиниць у мові. Існує думка, що поява звуконаслідувань безпосередньо пов'язана з релігійним складником японської культури. Як відомо, японці сповідують синтоїзм, основа якого лежить в обожнюванні природних сил і явищ і поклонінні їм. Уважається, що в багатьох речей і явищ є своя духовна сутність, яка, вочевидь, має також звукові властивості. Варто згадати, що японці завжди надзвичайно чутливо ставилися до природи й навколишньої дійсності, що, напевне, спричинило появу великої кількості ономаопоетичної лексики в японській мові [3, с. 110].

Японці надзвичайно пишуться експресивними засобами своєї мови. Як зазначає Куніко Санада, авторка статті «Слова, які передають почуття та враження» [7], «цей багатий описовий словник розвинувся, можливо, тому, що японська культура надає великого значення впливу на нас звуків і речей, наприклад, те, що ми відчуваємо, коли торкаємось чогось, або бачимо щось чи чуємо. Ці слова надають нашому мовленню особливий ритм і допомагають нам описувати почуття та враження». Ономаопоетичні слова зустрічаються в мовленні як дітей, підлітків, так і людей середнього та похилого віку; у класичній і сучасній літературі, у коміксах, газетах і журналах, у рекламі товарів та оголошеннях, на плакатах та афішах – словом, усюди. Саме тому вивчення ономаопоетики є необхідністю, адже це не просто пласт лексики японської мови. Вона несе в собі частку національної культури, японського образу мислення. При вивченні й аналізі ономаопоетичних слів можна глибше проникнути в структуру самої мови. Це свідчить про те, що ономаопоетику можна розглядати не лише як лексичний матеріал, а і як невід'ємну частину японської мови та японського менталітету.

В індоєвропейському мовознавстві існує значна кількість термінів, що вживаються для позначення ономаопеї як універсального мовного явища: *ономаопея*, *ономаопоетична лексика*, *ономаоп*, *ономаопоетика*, *звуконаслідування*, *звуконаслідувальні слова*, *дескриптивна лексика*, *фонетично вмотивовані лексичні одиниці*, *мімема*, *імітатив*, *інтер'єк-*

тив, ідеофон, образотворчі слова тощо. Однак найбільш уживаними з-поміж них є терміни *ономатопея* й *ономатопоетична лексика*.

У спеціальній науковій літературі *ономатопея* (від грец.: *ὄνοματοποιία*; від *ὄνομα* «ім'я» + *ποιέω* «роблю, творю», тобто «словотвір», «словотворення»/через звуконаслідування) як мовне явище визначається як «закономірний мимовільний фонетично вмотивований зв'язок між звуковим складом слова (фонемами) й акустичною ознакою позначеного (денотатом)» [12, с. 165]. Це означає, що, на відміну від більшості загальних іменників, фонетичний запис слова-звукослідування так чи інакше відсилає нас до тих звуків, які це слово позначає.

Як зазначає Н.Г. Румак, це визначення пояснює відмінність між наслідуванням однакових звуків у різних мовах. Якщо зв'язок між формою та змістом є фонетично вмотивованим, то стає очевидним, що різна фонетична організація мов слугує гарантом від появи цілком однакових звуконаслідувань [6].

Справа в тому, що кожна окрема мова адаптує певні звуки згідно зі своєю фонетичною системою. Саме тому при однакових джерелах походження звуконаслідування можуть мати ту чи іншу фонетичну форму в різних мовах світу. Цей клас слів представлений майже в усіх мовах і, як правило, представляє досить незначну групу лексичних одиниць. Що ж до японської мови, то вона є винятком у цьому плані.

Ономатопею визначають також як «умовну імітацію різних позамовних звукових явищ природного довкілля фонетичними засобами конкретної мови (звуків тварин, неживих предметів, явищ природи тощо)» [1, с. 84; 5, с. 508; 8, с. 431].

Для позначення всього класу ономатопоетичної лексики японські лінгвісти використовують термін *オノマトペ/ономатопе* (уміщує поняття «звукослідування» і «звукоскопичення»). В англійській літературі найбільш уживані терміни – *onomatopoeia* і *mimesis* (для гіонго/гісейго та гітайго відповідно), тобто в західній лінгвістичній традиції прийнято суворіше розмежовувати ці явища.

Загалом визначення ономатопоетичних одиниць, які зустрічаються в літературі, діляться на 3 групи: пов'язані з поняттям звукового символізму, семантичні та функціональні.

Визначення, пов'язані зі звуковим символізмом, указують на тісний зв'язок значення ономатопоетичних одиниць з їх звучанням. Деякі джерела та науковці акцентують увагу на обов'язковості й мимовільності цього зв'язку: «[Гісейго/гітайго] прямо передають значення за допомогою звуків» [6].

Семантичні визначення окреслюють галузь значень ономатопоетичних одиниць і визначають гісейго (звукослідування) як слова, що відображають звуки чи голоси, а гітайго (образонаслідувальні, звукоскопичальні слова) як слова, що описують стан речей, який безпосередньо не пов'язаний зі звуками.

Функціональні визначення характеризують ономатопоетичні слова з погляду тієї ролі, яку вони відіграють у мові, і пояснюють мету їх використання в мовленні. Загальною для всіх науковців є вказівка на конкретність ономатопоетичних слів, їх експресивність, лаконічність, а також той факт, що вони слугують для вираження нюансів значень і створення «ефекту присутності».

К. Кадоока додає, що ономатопоетичні слова «виражають нюанси значень, детально описують почуття й рух речей; їм притаманні безпосередність та ефектність; вони уточнюють сенс дієслів з широким значенням» [2].

До лаконічності поряд зі здатністю «миттєво викликати образ» можна також додати ємність ономатопоетичних слів, яка дає змогу в значенні однієї одиниці поєднувати не лише різноманітні характеристики дії або стану, а й емоції, котрі ці дії чи стани викликають у носіїв мови.

Варто зазначити, що в Японії ономатопея є достатньо вивченим явищем, незважаючи на те що початок досліджень цієї галузі власне японськими лінгвістами припадає на другу половину ХХ ст. Справа в тому, що до середини ХІХ ст. японське мовознавство обмежувалося лише текстологічними дослідженнями. Мовознавці зосереджувалися на мовностилістичній інтерпретації літературних творів. Звукоскопичальна лексика знаходилася за межами тогочасних досліджень. У складі поетичних творів, де вона трапляється досить часто, вона обмежувалася тлумаченням семантики та етимології.

Проте саме в ході етимологічних досліджень на початку ХІХ ст. сформована перша в Японії теорія походження мови. Її автор Судзукі Акіра (1764–1837) виділив чотири шляхи формування мови: наслідування голосів тварин, наслідування людського голосу, наслідування звуків природи, зображення дій і станів. До речі, він надавав перевагу саме звукоскопичальності через багатство японської мови на звукоскопичальну та звукосимволічну лексику [9].

Саме завдяки поширеності цього явища в сучасній японській мові й різноманітності лексичних одиниць, які традиційно зараховують до ономатопоетичних слів, у японському мовознавстві воно розглядається набагато глибше, на відміну від європейської та американської традиції. Як зазначає О. Кобелянська, це скоріш за все пов'язано з тим, що японські лінгвісти свого часу дуже ретельно опрацювали «Курс загальної лінгвістики» Ф. де Соссюра, оскільки його праця вперше перекладена саме японською мовою. Окрім опрацювання, японські науковці також творчо розвинули окремі принципові положення твору, що цілком закономірно дало змогу вдосконалити й деталізувати класифікацію японської ономатопоетичної лексики [4].

На основі викладеного вище матеріалу пропонується таке визначення: «Ономатопоетичні одиниці – це слова японської мови, які безпосередньо передають звуки живої та неживої природи, фізичні й емоціональні відчуття, що описують дії і стани предметів. Для цих одиниць характерні наявність низки формальних ознак, запис складовою абеткою (хіраганною чи катаканною) та використання в мовленні для лаконічного й емоційного опису, поживлення оповіді і створення «ефекту присутності».

Багато авторів займалося класифікацією ономатопоетичної лексики японської мови за різними ознаками.

Традиційно в японській лінгвістичній школі виділяють три класи ономатопів: гіонго, гісейго і гітайго.

1. *擬音語* (гіонго – «слова, що імітують звук») – аналог терміну «звукослідування» у вузькому розумінні. Гіонго покликають позначати голоси чи звуки впливу на неживі предмети (у тому числі впливу людини) й передавати їх у звуковій (на письмі – у буквеній) формі. Зазвичай вони записуються катаканною.

2. *擬声語* (гісейго – «слово, що імітує голос») – вузький термін, ніж гіонго, який використовують для передачі голосів птахів, тварин, людей. Часто перекладається як «звукослідування».

3. 擬態語 (*timaiyo* – «слово, що імітує поведінку, стан чи ситуацію») – аналог терміну «звукосимволізм». У різних джерелах також має назви «образонаслідувальні» та «звукобразжальні» слова. Їтайго визначаються як слова, які образно або символічно описують фізичні чи емоційні стани, явища, ситуації тощо.

За Шібатані та Маргіном [13], японські ономапоетичні слова зазвичай визначають як «гіонго-їтайго», і розділяють на три класи:

- 1) гісейго/гіонго (*phonomimes*): імітують звуки;
- 2) їтайго (*phenomimes*): описують стани, умови навколишнього світу;
- 3) гідзьо:го (*psychomimes*): виражають внутрішні почуття людини та її психічні стани.

Перший клас називають *ономапоеєю*, а другий і третій – *міметичними словами* [88].

Найбільш повною є класифікація Ікухіро Таморі, подана в його книзі «Дослідження японської ономапоетії» [10], у якій автор описує всі можливі значення цього шару лексики з погляду змісту.

Спершу І. Таморі розділяє всю ономапоетичну лексику за ознакою сприймання або несприймання на слух (автор оперує англійськими термінами *audible or not*) на звукову ономапоетію (*sound*) та ономапоетію способу дії (*manner*), потім звукову – за ознакою озвучення/неозвучення голосом живої істоти (*vocalized or not*) – на «голосо-» і «звуконаслідування» (відповідно гісей і гіон).

Ономапоетія способу дії ділиться в нього на ті слова, які «наслідують почуття» (гідзьо:), і ті, які «не наслідують почуття» (хігідзьо:) за ознакою сприйняття свідомістю і співвіднесеністю з почуттями, відчуттями й емоціями (*mental or not*), перша з яких, у свою чергу, ділиться на відчуття (*kancaaku*) і почуття (*kandzjo:*) за ознакою сприйняття/несприйняття зовнішніми органами чуттів (*sensational or not*), а друга – на «наслідування поведінці» (гійо:) і на «наслідування стану» (їтай) за ознакою одухотвореності, тобто співвіднесеності з людиною або іншими живими істотами (*animated or not*).

Отже, автор стверджує, що в японській мові існує шість класів ономапоетичних прислівників:

- 1) «голосонаслідування» (гісей, наприклад, 犬がワンワンとなく (іну га ван-ван то наку) – «собака гавкає «гав-гав»»);
- 2) «звуконаслідування» (гіон – 雨がザーッと降る (аме га дза:тто фуру) – «шумить дощ»);
- 3) «описи відчуттів» (*kancaaku* – 肌がツルツルしている (хада га цуру-цуру шітеіру) – «шкіра гладенька»);
- 4) «описи почуттів» (*kandzjo:* – 心がうきうきしている (кокоро га укі-укі шітеіру) – «серце калатає (у радісному очікуванні)»);
- 5) «описи поведінки» (гійо: – 人がノロノロ通っていく (хіто га норо-норо тоотте іку) – «повз повільно проходять люди»);
- 6) «описи стану» (їтай – 花びらがちらちらと落ちてくる (ханабіра га чіра-чіра то очіте куру) – «кружляючи в повітрі, падають пелюстки»).

Хоча така класифікація є суб'єктивною, вона дає змогу визначити класи японської ономапоетії більш детально, ніж при звичайному її розподілі лише на звуконаслідування й ономапоетію способу дії.

Крім того, автор представляє детальну класифікацію японської ономапоетії з погляду форми (кількість складів, фонетичний склад – чергування голосних і приголосних, повторення, редуплікації, використання довгих звуків, гемінат і сонант; суфікси та їх сполучуваність з різноманітними видами ономапоетичних слів залежно від їх значення), а також з погляду належності до тієї чи іншої частини мови (прислівники як такі: дієслова, іменники та прикметники, утворені від цих прислівників різними способами).

Розглянемо детальніше міметичну лексику їтайго. Їтайго класифікують як *лексичні одиниці, вимова яких створює образне враження про значення слова*. Вони позначають види рухів, світлові явища, атрибути об'єктів (форма, розмір, відстань, властивості їх поверхні), а також ходу, міміку, фізіологічні та емоційні стани людини і тварин. Тобто їх особливість полягає в тому, що такі слова позначають феномени та стани, які не мають звукового аналога. Завдяки цьому їтайго позначають також як «звукобразження». Наприклад, коли людина «багатозначно усміхається», говорять «*にやにや*» («нія-нія»); коли літня чи втомлена людина «йде, похитуючись» – «*ふらふら歩く*» («фура-фура аруку»); коли на хвилях «погойдується» корабель – «*ゆらゆら*» («юра-юра»); коли світить сонце – «*さんさん*» («сан-сан»); коли світить місяць – «*こうこう*» («коу-коу»); коли сяють зірки – «*きらきら*» («кірі-кіра»); коли дівчина тремтить від страху – «*がたがた*» («гата-гата») [11].

Загальною є думка, що *їтайго* прийнято вважати аналогом терміну «звукосимволізм».

Для визначення терміна звукосимволізму існує декілька термінів: «звуковий символізм», «фонетичний символізм», «символіка звуку». Явищем звукосимволізму прийнято позначати «*закономірний, мимовільний, фонетично мотивований зв'язок між фонемами слова й покладеною в основу номінації незвуковою (неакустичною) ознакою денота (мотиву)*» [12, с. 166]. Звукосимволізми як пласт слів можуть позначатися різними термінами. В основному це три терміни англійською мовою: *ideophones* (ідеофони) – для позначення цього явища в африканських мовах та індійських мовах Північної Америки; *expressives* (експресиви) – для позначення цього явища в мовах південно-східної Азії; *mimetics* (наслідування) – для позначення цього явища у звуконаслідуванні в японській і корейській мовах [13].

Звукосимволізми охоплюють широкий спектр позначуваних явищ: рух і світло, форму і величину предметів, віддаленість і близькість об'єктів, властивості поверхні чи матеріалу, ходу, міміку, поведінку тварини, фізичний та емоційний стан людини.

Слова, семантично визначені як їтайго, охоплюють діапазон значень від опису почуттів хвороб і болю (*むかむか* (мука-мука) описує нудоту, *ずきずき* (дзукі-дзукі) і *ひりひり* (хірі-хірі) описують гострий пульсуючий біль відповідно до емоцій (*わくわく* (ваку-ваку) описує нервову хвилювання) і способів дії.

У сучасній японській мові ономапоетії зазвичай функціонують як прислівники, але іноді можуть виконувати абсолютно різні функції в реченні.

Щодо сфер використання міметичної лексики, це усне мовлення, художня література, ЗМІ, реклама тощо. Завдяки своїй широкій функціональності ономапоетична лексика знаходить застосування в кожній сфері мови. Далі наводяться приклади використання ономапоетії в деяких сферах.

Опис головного болю:

- ズキズキ/дзукі-дзукі – довготривалий пульсуючий біль;
- ズキンズキン/дзукін-дзукін – відчуття, ніби щось стріляє в голову;
- ガンガン/ган-ган – «гудіння», ніби дзвони б'ють;
- シクシク/шіку-шіку – слабкий, але довгий біль;
- キリキリ/кірі-кірі – довгий гострий біль (ніби вкручують свердо).

Реклама:

– わたパチ/ватапачі – солодка вата з карамеллю, яка «вибухає» всередині; わた – це вата, а パチ – скорочення від パチパチ/пачі-пачі – тріск, звуки іскор (тобто передача «вибуху» карамелі у роті);

– 東京さくさくチーズケーキ /то:кьо: саку-саку чі:зукі:кі – реклама європейських десертів; さくさく/саку-саку – звук відкушування чогось, що має приємну хрустку структуру (тобто さくさく/саку-саку передає звук тонкого печива, яке тане в роті).

Висновки. Поняття «ономатопея» представлено в багатьох мовах світу, але саме в японській досліджується особливо уважно через досить значну кількість цих одиниць і широкое поле їх застосування. Їтайго є однією з трьох груп японської ономатопеїчної лексики, за якою в японському мовознавстві закріпився термін オノマトペ/ономатопе. Їтайго, або міметична лексика, являють собою слова, які образно або символічно описують фізичні чи емоційні стани, явища, ситуації тощо. Їх особливістю є те, що вони не мають звукового аналога. Для носіїв західної культури слова їтайго постають особливо складними для розуміння за відсутності аналогічної лексики в рідній мові. Студенти, які вивчають японську мову, але не отримують необхідних відомостей про використання й функціонування звукозображальної лексики, позбавляються основного інструменту експресивної комунікації.

Література:

1. Ганич Д.І., Олійник І.С. Словник лінгвістичних термінів. Київ : Вища школа, 1985. 360 с.
2. Гуревич Р.С. Інформаційно-телекомунікаційні технології в навчальному процесі професійних навчальних закладів: досвід, проблеми, перспективи. *Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання у підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми* : збірник наукових праць / Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського. Випуск 16. С. 56–63. URL: <http://library.vspu.net/jspui/bitstream/123456789/62/1/002.pdf>.
3. Ещеркин А.С., Кириллов А.Г. Языковые особенности японской ономатопеической лексики. *Вестник международного института рынка*. 2016. № 2. С. 110–115.
4. Кобелянська. Мовні і концептуальні картини світу. 2013. Вип. 45. С. 49–60. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Mikks_2013_45_10.
5. Літературознавчий словник-довідник / за ред. Р.Т. Гром'яка, Ю.І. Коваліва, В.І. Теремка. Київ : ВЦ «Академія», 2007.
6. Румак Н.Г., Зотова О.П. Толковый японско-русский словарь ономатопеических слов. Москва : МОНОГАТАРИ, 2012. 496 с.
7. Санада Кунико. Слова, передающие чувства и впечатления. *Ниппония*. 1999. № 7.
8. Селіванова О.О. Сучасна лінгвістика : термінологічна енциклопедія. Полтава : Довкілля-К., 2006. 279 с.
9. Сусов И.П. История языкознания : учебное пособие для студентов старших курсов и аспирантов. Тверь : Тверской гос. ун-т, 1999. URL: lib.ru/TEXTBOOKS/yazykoznanie.txt.
10. Тамори, Икухиро. Исследование японской ономатопеи. Кобэ : Изд-во ун-та Кобэ Сёка Дайгаку, 1991.
11. Уемура С. Курс лекцій з історії японської мови. Київ : КНУ імені Т. Шевченка. URL: <http://www.philology.kiev.ua/php/26/bibl.html>.
12. Языкознание. Большой энциклопедический словарь / гл. ред. В.Н. Ярцева. 2-е изд. Москва : Большая российская энциклопедия, 1998.
13. Hasada Rie. The semantic aspects of onomatopoeia : focusing on Japanese psychomimes. 1994. URL: https://openresearch-repository.anu.edu.au/bitstream/1885/132958/4/b18941692_Hasada_Rie.pdf.

Shapoval O. Japanese mimetics

Summary. The article is devoted to the study of Japanese mimetics. This topic attracts the attention of many researchers for various reasons. First, according to various estimates, the number of onomatopoeic tokens in the Japanese language reaches more than a thousand units, which significantly distinguishes this layer of vocabulary from other languages. Secondly, those categories which are transferred by means of phrases or the description in other languages, are expressed in Japanese by onomatopoeic words that have certain meanings fixed by them. Third, it is a rich material that illustrates the diversity of the means of the Japanese language in general and allows a deeper understanding of Japanese culture.

Traditionally, the Japanese language school distinguishes three classes of onomatopoeias: giongo (analog of the term “sound imitation” in the narrow sense), giseigo (often translated as “sound imitation”, but a narrower term than giongo) and gitaigo (analog of the term “sound symbolism”), also called “image-imitating” and “sound” words). In addition, there are such classes as gijo:go, kankakugo, kanjo:go, giyo:go.

The article is devoted to mimetic vocabulary, which usually includes “gitaigo”. Unlike the other two traditional classes, this vocabulary has no sound analogue, which creates problems in teaching these units to applicants of higher education and translating them into Ukrainian (for example, when a person “smiles meaningfully”, one says “にやにや”(niya-niya); when an elderly or tired person “walks swaying” – “ふらふら歩く”(“fura-fura aruku”). However, this is the subject of other research.

The article provides definitions of “onomatopoeia”, “onomatopoeic units”, “mimetics”, “gitaigo”. The article focuses on the differences in the interpretation of the term “onomatopoeia” in European and Japanese linguistics; various approaches of Japanese linguists to the classification of onomatopoeic vocabulary are analyzed and generalized; the main features of mimetic vocabulary “gitaigo” are indicated.

Key words: onomatopoeics, sound imitation, sound symbolism, mimetics, gitaigo.